

MINISTR ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Ministerstvo dopravy PODATELNA		Listy
Došlo:	21-05-2021	Přílohy
Pozn:.....		-3-

Praha dne 20. května 2021

Č. j.: MZP/2021/430/191

Sp. zn.: P/3888

Vypraveno dne: 20-05-2021

ZÁVAZNÉ STANOVISKO K ŽÁDOSTI ODVOLACÍHO SPRÁVNÍHO ORGÁNU O POTVRZENÍ ČI ZMĚNU ZÁVAZNÉHO STANOVISKA

Ministr životního prostředí jako věcně příslušný nadřízený správní orgán podle ustanovení § 178 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k potvrzení či změně závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence (dále jen „ministerstvo“), ze dne 9. 11. 2018, č. j. MZP/2018/710/3455, a závazného stanoviska ministerstva k ověření změn záměru ve smyslu ustanovení § 9a odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“), ze dne 9. 7. 2020, č. j. MZP/2020/710/2740, a to v důsledku žádosti podané v souladu s ustanovením § 149 odst. 7 správního řádu ministrem dopravy ze dne 4. 2. 2021, č.j. 54/2020-510-RK/4, jakožto odvolacím správním orgánem v řízení o odvolání proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru infrastruktury a územního plánu, které jako speciální stavební úřad ve věcech dálnic svým rozhodnutím ze dne 9. září 2020, č. j. 470/2020-910-IPK/14, povolilo stavbu „Dálnice D4 Mirovice, rozšíření“ v rozsahu 10 uvedených stavebních objektů,

potvrzuje

1. závazné stanovisko ministerstva ze dne 9. 11. 2018, č. j. MZP/2018/710/3455, podle ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu;
2. závazné stanovisko ministerstva ze dne 9. 7. 2020, č. j. MZP/2020/710/2740, podle ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu.

Odůvodnění

Předmětný úsek stavby dálnice D4 byl již v minulosti (rok 2000) posuzován, tehdy jako součást záměru „Silnice I/4 hranice okresu Písek – Radobytec“. V dané době se proces EIA řídil tehdy platným zákonem č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů rozvojových koncepcí a programů na

Ministerstvo životního prostředí
Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

(+420) 26712-1111
posta@mzp.cz
ISDS: 9gsaax4
www.mzp.cz

životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 244/1992 Sb.“), přičemž souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů záměru na životní prostředí vydalo ministerstvo dne 26. 1. 2000. V důsledku výkladu ministerstva ze dne 18. 8. 2016, č. j. 55035/ENV/16, došlo k nemožnosti vydat souhlasné závazné stanovisko k ověření souladu u všech stanovisek EIA, která byla vydána podle zákona č. 244/1992 Sb., čímž se stalo stanovisko EIA z roku 2000 nevyužitelným. S ohledem na tuto skutečnost nechal oznamovatel záměr zpracovat novou dokumentaci EIA dle aktuálního znění zákona č. 100/2001 Sb. Předložený záměr výstavby D4 tak byl posouzen v novém samostatném procesu EIA, který byl veden nezávisle na procesu EIA z roku 2000 a v rámci kterého byl zohledněn aktuální stav území, včetně aktualizovaných intenzit dopravy, hlukové expozice a dalších faktorů. V rámci tohoto procesu byl posuzován záměr „*Dálnice D4 v úseku – křižovatka II/118 – Milín – Mirovice, rozšíření*“, jehož výstupem bylo nejprve vydání závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 9. 11. 2018, č. j. MZP/2018/ 710/3455 (dále jen „stanovisko EIA“), jakožto podkladu pro vydání případných budoucích rozhodnutí v navazujících řízeních ve smyslu ustanovení § 3 písm. g) zákona č. 100/2001 Sb. V rámci řízení podle ustanovení § 9a odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb. oznamovatel uvedl, že ke změnám záměru „*D4 Mirovice, rozšíření*“, který byl předmětem navazujícího řízení, oproti záměru, který byl předmětem procesu EIA, nedošlo. Na základě předložených podkladů MŽP tuto skutečnost potvrdilo a vydalo k záměru souhlasné závazné stanovisko k ověření změn záměru č.j. MZP/2020/710/2740, ze dne 9. 7. 2020 (dále jen „verifikační závazné stanovisko“).

Ministerstvo dopravy jako speciální stavební úřad ve věcech dálnic svým rozhodnutím ze dne 9. 9. 2020, č. j. 470/2020-910-IPK/14, povolilo stavbu „*Dálnice D4 Mirovice, rozšíření*“ v rozsahu 10 stavebních objektů (dále jen „stavební povolení“). Podkladem pro stavební povolení bylo jak stanovisko EIA, tak verifikační závazné stanovisko.

Proti stavebnímu povolení podal jako účastník předmětného řízení rozklad ze dne 24. 9. 2020, s doplněním dne 9. 10. 2020, RNDr. Zdeněk Kvítek, Ph. D., narozený dne 4. 1. 1967, bytem Brandlova 1560/9, 149 00 Praha 11 – Chodov (dále jen „odvolatel“). Odvolatel v rozkladu, kromě jiného, napadá zákonnost a věcnou správnost jak stanoviska EIA, tak verifikačního závazného stanoviska.

Předmětná závazná stanoviska ministerstva jsou definována správním řádem v jeho ustanovení § 149 odst. 1 jako úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán v souladu s ustanovením § 149 odst. 7 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

Nadřízeným správním orgánem podle ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 2 správního řádu a zároveň i příslušným správním orgánem k přezkoumání předmětných stanovisek ministerstva dle ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu je ministr životního prostředí.

Žádost ministra dopravy podle ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu o přezkoumání předmětných závazných stanovisek ministerstva jsem spolu s příslušným spisovým materiálem předložil k posouzení své rozkladové komisi ustavené podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu. S přihlédnutím k jejímu návrhu jsem dospěl k závěru, že tato stanoviska ministerstva

přísluší potvrdit podle ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu, jelikož byla vydána ministerstvem jako věcně příslušným správním orgánem v souladu s požadavky zákona č. 100/2001 Sb.

V tomto postupu je třeba vycházet jak z definice závazného stanoviska (ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu), tak ze základních zásad činnosti správních orgánů (ustanovení § 2 až § 8 správního řádu) ve vztahu k oběma výše uvedeným stanoviskům ministerstva.

Dospěl jsem k závěru, že stanovisko EIA bylo vydáno v souladu s požadavky cit. ustanovení správního řádu a zákona č. 100/2001 Sb. Odkazuji proto na odůvodnění tohoto stanoviska EIA, které je věcně správné a v souladu s požadavky uvedených právních předpisů.

Přísluší konstatovat, že některé námitky odvolatele uvedené v odvolání proti stavebnímu povolení byly uplatněny již v průběhu procesu EIA v rámci vyjádření odvolatele k dokumentaci EIA (v rámci procesu EIA označeno jako vyjádření „veřejnosti 1“). S vypořádáním některých námitek přísluší proto odkázat na jejich vypořádání podle zákona č. 100/2001 Sb.

Odvolatel je vlastníkem stavební parcely č. 296 a č. 297 a pozemku parc. č. 1600 v k. ú. Mirovice. Pozemky se nacházejí přímo při komunikaci II/121, jejíž úprava v této části komunikace byla součástí posuzování vlivů záměru „D4 v úseku – křižovatka II/118 – Milín – Mirovice, rozšíření“ na životní prostředí (přeložka silnice II/604). Dle dokumentace EIA nedojde v prostoru před předmětnými pozemky odvolatele co do prostorového a výškového vedení stávající komunikace II/121 ke změně. Komunikace II/121 zde bude upravena pouze v nezbytném rozsahu, tj. bude provedena úprava povrchu komunikace na straně k nemovitosti a na druhé straně komunikace dojde k úpravě povrchu a postupnému nutnému rozšíření komunikace pro možnost realizace levého odbočovacího pruhu na II/121.

Odvolání odvolatele se zabývá dopady umístění komunikace D4 a souvisejících přeložek na dotčené pozemky a nemovitost ve vlastnictví odvolatele. Dopady vlivů záměru na jednotlivé složky životního prostředí a veřejné zdraví, jak ve fázi výstavby, tak provozu záměru, byly posouzeny a vyhodnoceny v rámci procesu EIA. Součástí dokumentace byla akustická studie, která hodnotila vlivy záměru na akustickou situaci v dotčeném území pro rok 2017 a ve výhledu pro roky 2023 a 2040. U záměru nebyly zjištěny takové negativní vlivy na životní prostředí a veřejné zdraví, které by bránily jeho realizaci podle platných právních předpisů. Veškeré námitky a požadavky obsažené v obdržených vyjádřeních k dokumentaci EIA byly vypořádány v posudku o vlivech záměru na životní prostředí. Vyjádření odvolatele k dokumentaci EIA ze dne 11. 7. 2018 bylo zpracovatelem posudku vypořádáno (viz vyjádření veřejnosti 1, str. 76 – 79 posudku).

Odvolatelovy námitky se věcně zakládají na údajně nedostatečném nebo nezákonném posouzení vlivů realizace dálnice D4 a souvisejících komunikací na nemovitosti odvolatele.

V rozkladu ze dne 24. 9. 2020, v oddíle s názvem „Stručné odůvodnění podání rozkladu“, odvolatel v bodě D) uvádí:

Závazné stanovisko EIA čj. MZP/2018/710/3455 ze dne 9. 11. 2018 a stanovisko Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje ze dne 25. 3. 2020 čj. KHSJC 05027/2020/HOK PI-PT-ST, sp. zn. S-KHSJC 05027/2020, se nezabývalo zjištěním stavu v území, protože se nezabývalo při zjištění stavu posouzením stavu na místě a nevycházelo z plánovací dokumentace jako je územní plán města Mirovic a vydaných stavebních povolení k mé nemovitosti přestavované na rekreační chalupu umístěné ve funkční zahradě. Přitom v Akustické studii, na kterou se odvolává správní

orgán, se správně hluk posuzoval v místech stávající a budoucí výstavby, jak lze ukázat, viz Obrázek 1 Hlavní výkres - sever platného Územního plánu Mirovice prokazující, že mé nemovitosti leží v stabilizované části ploch bydlení venkovského charakteru.

K těmto námitkám odvolatele konstatuji, že v rámci procesu EIA byly z hlediska vlivů záměru na veřejné zdraví hodnoceny objekty v okolí záměru, které podléhají legislativní ochraně. Pro určení, zda se na dotčených pozemcích nacházejí objekty, které podléhají legislativní ochraně, je rozhodující faktický stav území, který je pro posuzující správní orgán, ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, ověřitelně zjistitelný pouze z veřejného rejstříku k tomu zřízenému, jímž v daném případě je katastr nemovitostí. Přičemž dle aktuálně ověřeného zápisu v katastru nemovitostí se na pozemcích odvolatele nevyskytuje žádný objekt k bydlení, stávající nemovitost není určena pro trvalé bydlení – jedná se o zemědělskou stavbu stodoly. Pozemek ve vlastnictví odvolatele parc. č. 297 je veden jako zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je zemědělská stavba, pozemek parc. č. 296 je veden jako zastavěná plocha a nádvoří, využití zbořeniště, a pozemek parc. č. 1600 je veden jako zahrada (zemědělský půdní fond). Aktuálně se tedy nejedná o objekty obsahující chráněné prostory pro monitoring hygienických limitů hluku. Budoucí využití jednotlivých dotčených pozemků nelze v rámci procesu EIA předjímat. Při zohlednění umístění samotného objektu, který již od počátku těsně sousedí se silnicí II. třídy, měl odvolatel počítat s graduálně se zhoršujícími podmínkami, způsobenými silničním provozem, jehož nárůst je předpokládatelným trendem. Dále v podání odvolatelem zmíněná Akustická studie, jako součást dokumentace pro stavební povolení, podobné sousední objekty v oblasti Rakovických chalup zahrnuje do skupiny objektů vyžadujících ochranu v podobě příslušných protihlukových opatření, a to především v důsledku skutečnosti, že tyto objekty jsou v katastru nemovitostí vedeny jako objekty k bydlení.

Dále přísluší konstatovat, že po zprovoznění stavby uvedeného záměru bude prováděn kontrolní akustický monitoring, podle kterého, pokud prokáže v některých stávajících prostorech překračování hygienických limitů hluku, má stavebník povinnost realizovat dodatečná protihluková opatření a jejich účinnost musí opětovně ověřit novým měřením hluku. Zde je ovšem nutné opět zdůraznit, že odvolatelovy nemovitosti dle aktuálního výpisu z katastru nemovitostí nemají chráněné prostory. Požadavek na variantní řešení v části II/604 SO 130 nebyl v rámci procesu EIA uplatněn. Příslušný úřad musí záměr posoudit v takové podobě, v jaké je mu předkládán oznamovatelem tohoto záměru. Navýšení intenzity dopravy vozidel na komunikaci II/121 bylo v rámci procesu EIA posouzeno a vyhodnoceno.

Správnost posouzení charakteru odvolatelových nemovitostí dotčenými správními orgány i jejich argumentaci, k tomuto procesu posouzení se vážící, lze dovodit i z rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.j. 38A 3/2020-120, ze dne 16. 2. 2021, který byl doručen odvolateli v obdobné věci jako je předmětný záměr, a v němž soud v bodech 32. – 42. a v bodě 44. shrnuje:

„Podle § 66 odst. 1 věta první starého stavebního zákona, ve stavebním povolení stanoví stavební úřad závazné podmínky pro provedení a užívání stavby a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Podle § 67 starého stavebního zákona, stavební povolení pozbývá platnost, jestliže stavba nebyla zahájena do dvou let ode dne, kdy nabylo právní moci, pokud stavební úřad v odůvodněných případech nestanovil pro zahájení stavby delší lhůtu. Jak dovodil např. již Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 31. 1. 2014, č. j. 30 A 272/2012-127, „je při zkoumání platnosti stavebního povolení z pohledu § 67 stavebního zákona z roku 1976 zásadní otázkou, ve který okamžik bylo se stavbou započato podle projektové dokumentace. Jedině to je významný moment pro závěr o pozbytí platnosti stavebního povolení podle uvedeného zákonného ustanovení.“ V rozsudku ze dne 18. 3. 2014, č. j. 30 A 15/2012-67, uzavřel Krajský soud

v Hradci Králové, že „Platnost stavebního povolení nelze spojovat se lhůtou v něm stanovenou k dokončení stavby, nýbrž výhradně s jeho právní mocí (§ 67 stavebního zákona roku 1976).“

Uvedené závěry, se kterými se krajský soud zcela ztotožňuje, jsou přitom aplikovatelné na projednávanou věc. Z rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1980 na přestavbu stávající stodoly na rekreační chalupu, které je třeba považovat za stavební povolení ve smyslu § 66 starého stavebního zákona, vyplývá, že stavba musí být dokončena do 3 let. To samo o sobě však nemá vliv na platnost stavebního povolení, neboť tak je ve smyslu § 67 starého stavebního zákona vázána na zahájení stavby ve lhůtě 2 let od právní moci stavebního povolení.

Žalobce však ani v průběhu správních řízení, ani nyní v projednávané věci netvrdil nic o tom, že by stavba (přestavba stodoly na rekreační chalupu) byla zahájena do 2 let od právní moci stavebního povolení; žalobce trvající platnost povolení dovozoval v zásadě pouze z toho, že došlo k vybudování jímky a vybetonování podlahy, aniž by však blíže specifikoval (natož prokázal), že by se tak stalo právě v uvedené lhůtě 2 let od právní moci stavebního povolení. Nadto, vybudování jímky, i kdyby bylo provedeno v uvedené lhůtě, by na platnost povolení nemohlo mít vliv, neboť na vybudování jímky (septiku) bylo vydáno dne 6. 5. 1977 samostatné stavební povolení a nelze její vybudování považovat za součást přestavby stodoly.

Krajský soud tedy souhlasí se závěry správních orgánů, že stavební povolení z roku 1980 pozbylo platnosti; žalovaný přitom uvedenou skutečnost neposoudil „mimoproceně“, naopak, k námitce žalobce provedl posouzení charakteru stavby, mj. odvislé od platnosti stavebního povolení v rámci předmětných řízení.

Za uvedené situace tak nemůže být ani důvodná námitka odvolatele nesprávného posouzení vlivu hluku na nemovitosti žalobce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o veřejném zdraví, neboť stavbu stodoly, resp. její vnitřní prostory, skutečně nelze považovat ve smyslu citovaného ustanovení za tzv. chráněné vnitřní prostory staveb, neboť uvedená stavba není určena k bydlení ani k rekreaci. Ze stejného důvodu nelze považovat přilehlý pozemek zahrady za tzv. chráněný venkovní prostor, neboť svým charakterem nemůže být ve smyslu cit. ustanovení považována za pozemek sloužící k rekreačním účelům.

Na posouzení charakteru žalobcových nemovitostí z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí nemůže mít vliv ani žalobcův subjektivní záměr do budoucna užívat nemovitosti k rekreačním účelům; v rámci EIA jistě dochází k posuzování budoucích vlivů projednávaných záměrů na životní prostředí, tedy i na zdraví obyvatel ve smyslu zákona o veřejném zdraví; při posuzování je však nutné vycházet z objektivních okolností, nikoliv subjektivních pocitů a potřeb potenciálně dotčených subjektů.

Optikou uvedených závěrů tedy nelze shledat důvodné námitky směřující proti závazným stanoviskům ministra životního prostředí ze dne 4. 3. 2020, resp. 25. 5. 2020 stran nesprávného posouzení charakteru žalobcových nemovitostí a vlivů záměrů na ně (a to ať už z hlediska vlivů hluku, vibrací či jiných negativních vlivů).

Pokud se jedná o tvrzenou nezákonnost závazného stanoviska ministra životního prostředí ze dne 4. 3. 2020 z důvodu tvrzené vnitřní rozpornosti, ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Krajský soud totiž nepovažuje závěry uvedeného závazného stanoviska za vnitřně rozporné, pokud vychází z toho, že ve vztahu k nemovitosti žalobce nedojde ke změně komunikace II/121 co do prostorového vedení a zároveň, že dojde k nezbytnému rozšíření na straně opačné (vzdálenější od nemovitosti žalobce); uvedené je totiž pouze správným popisem projednávaného záměru. Pokud žalobce namítal možnost trasování komunikace dále od jeho nemovitosti, nelze než dodat, že s ohledem na stávající stav a charakter nemovitosti žalobce nebyl dán k takové

změně trasování důvod a žalobce se pouze z titulu sousedící stavby nemůže domáhat změny umístění stavby komunikace. Lze tedy uzavřít, že nezpracování jiné varianty řešení situace v části komunikace II/604 není vadou průběhu posouzení vlivů na životní prostředí, když ve vztahu k nemovitostem žalobce nebyl pro variantní řešení dán důvod."

(Konec citace z uvedeného rozsudku.)

Uvedený právní názor správního soudu je v souladu s právním názorem stanoviska EIA. Námitky odvolatele tak nejsou důvodné.

Odvolatel dále v rozkladu ze dne 24. 9. 2020 konstatuje v oddíle „Vadné posouzení charakteru mé nemovitosti tímto správním orgánem“, v bodě 2:

Stejná vada pak postihuje i závazné stanovisko EIA (ze dne 9. 11. 2018, čj. MZP/2018/710/3455) - neboť i toto vychází z nesprávně zjištěného stavu věci. Účelem posouzení EIA je posoudit budoucí vlivy projektu na životní prostředí a zdraví, a hodnotí se tedy budoucí stav v místě. Proto je nutno i na moji nemovitost nahlížet jako na rekreační chalupu, neboť mám nadále v plánu projekt realizovat, pouze mi v tom brání objektivní okolnosti. A také stanovisko ministra životního prostředí ze dne 22. 5. 2020 čj. MZP/2020/430/185 sp. zn. P/3781, a stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 25. 3. 2020 čj. KHSJC 05027/ 2020/HOK PI-PT-ST, sp. zn. S-KHSJC 05027/2020, neboť i ta vycházela z nesprávného posouzení charakteru mé nemovitosti.

K těmto námitkám odvolatele konstatuji, že jejich vypořádání je uvedeno v předchozím bodu. Proces a mantinely, jimiž je správní orgán vázán při posuzování charakteru nemovitosti, jsou uvedeny ve vypořádání námitek odvolatele rovněž v předchozím bodu. Námitky odvolatele tak nejsou důvodné.

Odvolatel dále v rozkladu ze dne 24. 9. 2020 konstatuje na str. 7, že požaduje věcné posouzení stavu vzhledem k vadnému průběhu EIA a jeho výsledkům. Dále odvolatel uvádí: „1. Očekával jsem, že mé připomínky budou věcně zpracovány na základě právních a vědeckých poznatků, tedy že budou dodrženy následující principy vycházející z evropské a české legislativy EIA:

- a) bude zjištěn stávající stav na základě dostupných informací a provedena měření dopadu na jeho nemovitost,*
- b) bude zjištěn stav v území, který má dopad na budoucí poměry v území a jeho nemovitost do roku 2040 na základě seznámení s plánovanými záměry v dotčeném území včetně okolí,*
- c) bude hledáno z pohledu dopadu na životní prostředí optimální řešení, které dopad minimalizuje. Hledání optimálního řešení z matematické podstaty znamená hledání mezi několika kvantifikovanými variantami, kde se určí optimální varianta, či více variant,*
- d) bude implementován princip předběžné opatrnosti, tedy v případě budoucího vývoje budeme zohledňovat především tu méně příznivou predikci z pohledu dopadu na životní prostředí, kterou nelze z dnešního pohledu jednoznačně,*
- e) budou kvantifikovány náklady na jednotlivé varianty a porovnávány s kvalifikovanými přínosy. Opatření jsou v tomto případě většinou rozdělena na vysokonákladová a nízkonákladová,*
- f) budou v rámci EIA stanoveny vymahatelné požadavky pro další správní řízení, které zajistí implementaci optimalizované varianty.*

2. Jako účastník řízení jsem předpokládal, že kvalifikované osoby, odborníci provádějící posuzování EIA, vydávání stanovisek EIA, jejich přezkoumávání atp. rozumí legislativním požadavkům EIA, že výše uvedené principy vycházejí ze závazné české úpravy obsažené v zák. č. 100/2001 Sb. a evropské direktivy jsou schopni sami a tvůrčím způsobem naplnit, tedy rozpracovat, analyzovat, kvantifikovat dopady, navrhnout opatření, ocenit je, nalézt optimální varianty řešení. Pan ministr Mgr. Brabec ve svém závazném stanovisku, který mu připravila rozkladová komise, potvrdil, že tyto principy Česká republika nenaplňuje a že výše uvedenou analýzu mají na své náklady udělat účastníci EIA, ale nelze ji požadovat po autorizovaných osobách. Česká republika tímto porušuje právo na zdravé životní prostředí a právo na nepoškození soukromého vlastnictví, protože nechrání investice do mé rekreační nemovitosti.

3. Odůvodnění - EIA (2018) nehledala optimální budoucí řešení z pohledu dopadu na moji nemovitost, Variantní řešení zpracovala EIA 2000, Nebyl analyzován a ani zohledněn významný dopad kapacity dopravy na moji nemovitost:

4. Budoucí vývoj v území dle principu a), b), c), d) je potřeba predikovat i na základě platných stavebních a územních rozhodnutí a nezejednodušovat si práci jen analýzou výpisu z katastru.

K těmto námitkám odvolatele konstatuji, že jimi odvolatel netvrdí porušení konkrétních ustanovení zákona č. 100/2001 Sb. při posouzení vlivů provedení předmětného záměru na životní prostředí. S ostatními námitkami odkazují na vypořádání stejných námitek odvolatele, které je provedeno v předcházejícím bodu.

V rozkladu odvolatele (doplnění rozkladu) ze dne 9. 10. 2020 dále odvolatel uvádí stejné námitky, jako v rozkladu ze dne 24. 9. 2020, nebo rozvádí námitky, které již uplatnil v rozkladu ze dne 24. 9. 2020.

Jedná se o negativní vlivy dopravy (hluk, vibrace) na nemovitosti odvolatele, nedostatečné posouzení kumulativních vlivů záměru, celkový přehled využívání nemovitosti odvolatele jeho rodinou k rekreaci po dobu téměř 50 let.

K těmto námitkám odvolatele konstatuji, že s jejich vypořádáním odkazují na vypořádání stejných námitek odvolatele uvedených v předchozích bodech.

Námitky odvolatele tak nejsou důvodné.

V doplnění rozkladu ze dne 9. 10. 2020 dále odvolatel popisuje variantu záměru posuzovanou v roce 2000 podle zákona č. 244/1992 Sb.

K těmto námitkám odvolatele konstatuji, že výstavba předmětného úseku D4 byla v minulosti posuzována v rámci záměru „Silnice I/4 hranice okresu Písek - Radobyteč“. Dokumentace EIA k tomuto záměru byla zpracována v květnu 1998 RNDr. Vojtěchem Vyhnálkem, CSc., proces EIA byl veden dle tehdy platného zákona č. 244/1992 Sb. Souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů záměru na životní prostředí vydalo ministerstvo dne 26. 1. 2000. Vzhledem k tomu, že metodický výklad MŽP č. 55035/ENV/16 ze dne 18. 8. 2016 u všech stanovisek EIA vydaných podle cit. zákona č. 244/1992 Sb. vyloučil možnost vydat souhlasné závazné stanovisko k ověření souladu, je stanovisko EIA z roku 2000 nevyužitelné.

S ohledem na tuto skutečnost nechal oznamovatel záměru zpracovat novou dokumentaci EIA zpracovanou dle aktuálního znění zákona č. 100/2001 Sb. Předložený záměr výstavby D4 tak byl posouzen v novém samostatném procesu EIA, který byl veden nezávisle na procesu EIA

z roku 2000, a v rámci kterého byl zohledněn aktuální stav území (včetně aktualizovaných intenzit dopravy, hlukové expozice atd.).

Námítky odvolatele tak nejsou důvodné.

Jelikož odvolatel neuplatnil proti verifikačnímu závaznému stanovisku žádné konkrétní námítky, bylo toto stanovisko přezkoumáno z hlediska obecných požadavků právních předpisů na jeho vydání s tím, že jsem dospěl k závěru, že verifikační závazné stanovisko bylo vydáno v souladu s požadavky ustanovení § 149 správního řádu i v souladu s požadavky zákona č. 100/2001 Sb. na jeho vydání. Předmětný záměr nedoznal žádných změn oproti záměru, který byl předmětem posuzování podle zákona č. 100/2001 Sb. a pro který bylo vydáno souhlasné stanovisko EIA, proto bylo vydáno souhlasné verifikační závazné stanovisko podle ustanovení § 9a odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb.

S ohledem na uvedené jsem dospěl k závěru, že námítky odvolatele nejsou důvodné a napadená závazná stanoviska byla vydána v souladu s požadavky zákona č. 100/2001 Sb. Jelikož na základě podaných námitek odvolatele nebyly shledány žádné důvody pro změnu nebo zrušení závazného stanoviska EIA ani verifikačního závazného stanoviska podle ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu, přísluší tato stanoviska podle cit. ustanovení správního řádu potvrdit.

Ze všech výše uvedených důvodů jsem proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto závazného stanoviska.

Mgr. Richard Brabec
ministr životního prostředí

Rozdělovník

Toto závazné stanovisko obdrží:

1. Ministerstvo dopravy

k č.j. 54/2020-510-RK/4
nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12
110 15 Praha 1

2. MŽP, odbor posuzování vlivů na ŽP a IP (710)

zde

Doložka autorizované konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Sdělují, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické pod pořadovým číslem 138555140-326396-210521111747, skládající se z 8 listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Autorizovanou konverzí dokumentu se nepotvrzuje správnost a pravdivost údajů obsažených v dokumentu a jejich soulad s právními předpisy.

Zajišťovací prvek:

bez zajišťovacího prvku

Subjekt, který autorizovanou konverzi dokumentu provedl:

Ministerstvo dopravy

Datum vyhotovení doložky:

21.5.2021

Jméno, příjmení a podpis osoby, která autorizovanou konverzi dokumentu provedla:

Dagmar Hašková

138555140-326396-210521111747

Poznámka:

Kontrolu této doložky lze provést v centrální evidenci doložek přístupné způsobem umožňujícím dálkový přístup na adrese <https://www.czechpoint.cz/overovacidolozky>.